

Des del primer moment un dels objectius del nostre periòdic ha sigut recuperar part de la història recent del nostre poble. Fets, persones, activitats, indrets, etc., que la gent de més edat de les Coves coneix perfectament, però que si no queden escrites es perdran per a les generacions més joves de covarxins i covarxines.

Entrevistes a gent que han o havien participat de manera especial en la vida social del poble i que avui alguns d'ells, desgraciadament, no estan entre nosaltres. Indrets del nostre terme que pot ser molta gent no sabem ni on estaven. La manera de viure i de treballar dels nostres avantpassats, etc.

Bé, ara encetem una secció del nostre periòdic que esperem romanga molts números. Una secció que ens explicarà moltes coses d'aquells establiments comercials, industrials o artesans que hi havia al nostre poble no fa massa anys, però que a ben segur ningú dels nostres fills ha conegut o sap res d'ells.

No hem seguit cap ordre, només el de la gent que ha volgut col·laborar i aportar la informació necessària per a plasmar-ho als fulls del Tossal Gros. En este número s'explica com era la tenda que la família Montull-Rodrigo tenia al Raval de València, 25.

Equip de redacció del Tossal Gros.

Molts de vosaltres recordareu aquells establiments que al nostre poble ja formen part de la història, però que perduren en el nostre record malgrat el pas del temps.

Jo vaig a parlar-vos de la tenda dels meus pares i dels meus avis, una d'aquelles tendes petites i familiars que ja no existeixen. Fa uns anys, al poble de Les Coves, qualsevol cosa que ens fera falta, la podíem comprar a "ca Juan", a "ca Federica", a "ca Pepe el Costodio", al "núm. 5", o a "ca Montull".

Aquesta última és la tenda a què hem refereix. La seva història, forma part de la meua família (ja que abans la regentava En Vicent Moles) l'començà allà per l'any 1963. El meu pare, Miguel Montull, vivia al Mas d'En Rieres, on ja tenia una tenda per a l'abast dels veïns dels masos de la partida de dalt. Però bé, la història d'aquest establiment del Mas d'En Rieres ja us la contarà la seva última propietària, la meua amiga Silvia.

Com us deia, els meus pares van pensar de casar-se. Però, la meua mare, Carmensita "la del Xulo", no volia anar a viure al Mas.

Llavors no era com ara, que som testimonis del "boom" immobiliari a les terres de l'interior. Avui dia, la gent de les grans ciutats i també de països del nord d'Europa (que volen gaudir del clima mediterrani), s'allunyen cada vegada més de la costa, degut a l'encariment de les vivendes i a la massificació que han de suportar. Este nou col·lectiu de gent compre cases a les masies i als pobles petits de l'interior, per a gaudir de tranquil·litat i fugir del soroll, per viure en contacte amb la natura... i fins i tot per estar com a més aïllats millor. Però tots sabem que a les cases dels masos, avui es pot fruit de totes les comoditats: electricitat, aigua calenta, calefacció etc.

Els mitjans de transport estan a l'abast de tots els veïns, les distàncies es fan curtes, i les vies de comunicació són molt bones, tant per anar al poble com a la ciutat i a la platja. Avui, per molta gent, viure a un Mas es símbol de qualitat de vida.

Però, fa 40 anys no era així. Llavors, el meu pare va pensar que si es volia casar, doncs no tenia d'altra eixida que venir a viure al poble. Sortosament van tenir l'oportunitat de comprar una casa i un negoci com el que tenien al Mas d'En Rieres. En Vicent Moles i Mateu els va vendre la casa que tenia al C/Raval de València núm.27, en aquell temps, C/ José Antonio Primo de Rivera. Allí, el seu propietari tenia oberta una tenda d'Ultramarins com deien llavors, és a dir, un comerç d'alimentació, ferreteria, papereria etc.

Jo he sentit moltes vegades anomenar a la nostra